

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 2. april 2015

Kirkedag: Skærtorsdag/A

Tekst: Matt 23,17-30

Salmer:

SK & LL: 456 * 466 * 468 * 178 * 439 * 470 * 182

Oblaten

Den ligner en mønt. Måske en stor sølvmønt. På den ene side er den blank, på den anden har den et billede. Et billede af Jesus på korset.

30 sølvmønter var prisen på en slave. 30 sølvmønter var det, Judas fik for at forråde Jesus. 30 mønter i klingende og blinkende sølv kunne Judas putte lige i foret. Det var mange penge for Judas. 30 sølvmønter kunne man slet ikke se var blevet taget op af ypperstepræsternes skattekasse i templet. Det var en billig pris for at få standset det galimatias. Det var en billig pris for at få ro for Jesus og lukket munden på ham. Det var en billig pris for at få en af hans egne til at skifte side. Det var en god handel, Judas og ypperstepræsterne dér fik givet håndslag på.

30 sølvmønter. Tænk, hvad Judas kunne få for dem? For en tid ville han være en holden mand, om end han måske ville få lidt svært ved at forklare, hvorfra hans rigdom stammede. 30 sølvmønter fik han for Jesus. 30 sølvmønter fik han for discipelflokken og dens venskab og fællesskab, som han nok aldrig mere ville blive en del af. 30 sølvmønter fik Judas for sin sjæl. Aldrig mere ville han blive den samme. Han solgte ikke bare Jesus, men også sig selv. Og først da det var for sent, indså han, at det var meget dyrt købte 30 sølvmønter. For sent indså

han, at når livet betales med penge, så har både liv og penge mistet betydningen, og tilbage er kun tomhed og død.

Den ligner en mønt. På den ene side er et billede af Jesus på korset – på den anden side er den blank.

Med sit liv betalte han – ham på billedet. Med sin død på korset købte han frihed, nåde, velsignelse og evigt liv. Men ikke for sig selv. Med sit liv betalte han for et andet menneskes liv, at ikke en anden skulle hænge på forbandelsens kors, forladt af Gud Herren og mennesker. Forladt og forrådt og fornægtet.

Når denne mønt gives til det enkelte menneske, så er budskabet også: Jeg, som er på billedet, har betalt. Det er min mønt, for det er mit billede, og med denne har jeg betalt for dig. Jeg har købt dig – købt dig fri som syndens fortabte slave, købt dig fri af dødens forbandelse. Mønten er betaling for regningen.

Den ligner et lille brød i hast rørt sammen af mel og vand og bagt uden hævn. Det er brødet til det hurtige opbrud. Brødet til opbrud og rejse ud i friheden, væk fra slaveriet. Det er nødens brød, det er frelsens brød.

Det er frelserens brød. I dette lille brød lægger han sig selv og alt, hvad han har betalt med mønten. I dette lille brød er han selv. Givet for os, rakt til os, for at spises af os. Og som brødet bliver eet med os, er han eet med os. Og hvad han har købt med mønten, bliver os til del i brødet: frihed, nåde, velsignelse og evigt liv.

Som brødet skal knuses mellem vore tænder, således blev han knust for *vores* skyld, for vores *skyld*. Han blev knust, vi blev frelst.

Den ligner en sten. En kæmpe stor rund sten, man kan trille for graven. En sten, alt for tung at flytte; alt for stor at vælte; alt for umulig at knuse.

Men som brødet tilintetgøres og ødelægges i vor mund, således blev stenen som gravsten tilintetgjort. Der var ikke længere nogen grav at skjule. Stenen skjulte ham, der lå derinde, som havde hængt på korset, som blev solgt for 30 sølvmønter – han hvis billede er på brødet. Men han kunne ikke skjules.

Det ligner en mønt. Det er ikke Judas-penge, men løsepenge. Det er et lille brød – et fælleskabs brød til liv – et nådens brød!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen